

schoonheid maar vooral aan hun sprinkelende conversatie. Sommige courtisanes, zoals Anna Deslions of Liane Pougy, brachten het tot salonthouster, zij waren gastvrouw op literaire avonden waar de Parijse elite zich verdrong om gezien te worden.

Schaapjes

Céleste heeft nooit zo'n salon gehad. Maar zij nam muziek- en danslessen en ging schrijf- en spraak- cursussen volgen. Zij schreef ettelijke romans, toneelstukken, gedichten en libretto's. Haar memoires kwamen uit in 1854. Zij zat in die tijd zo aan de grond dat zij haar diensten af en toe aanbood in ruil voor een maaltijd. Céleste was toen dertig jaar, een gevaarlijke leeftijd voor prostituées, want de wereld hield niet van oudere vrouwen. Wie het dan nog niet tot succesvolle courtisane of madam had gebracht, een huwelijk had gesloten of de schaaapjes anderszins op het droge had -sommige courtisanes kochten aandelen in de Franse spoorwegen- zag haar kansen keren. Veel prostituées moesten terug naar het atelier of probeerden aan geld te komen in het prostitutiecircuït als kledingverhuurster of koppelarster.

Céleste had geluk. Zij trad in het huwelijk met graaf de Chabrilan die, zeer tot ongenoegen van zijn familie, zijn adellijke titel aan Céleste aanbood; vermoedelijk in ruil voor een deel van haar inkomen.

Koningin van het bal

Céleste dankte vóór haar huwelijk haar populariteit vooral aan haar optreden als danseres, nog een mogelijkheid voor vrouwen om carrière te maken. Na een hevige aanval van syfilis besloot zij niet naar het bordeel terug te keren maar haar geluk in een van de populaire Parijse danspaleizen te beproeven. In Bal Mabilie werden de nieuwste dansen door dansleraren en populaire danseressen aan het publiek getoond. Een nieuwe rage in die dagen was de polka. Na enkele lessen had Céleste deze dans zo goed onder de knie dat zij de koningin van het bal, Lise Sergent, naar de kroon stak. De volgende dag prijkte zij onder haar nieuwe naam, **La Mogador**, in de sensatiepers. De oude en de nieuwe koningin bleven goede vriendinnen: toen Lise tering kreeg bleef Céleste haar onderhouden en betaalde haar begrafenis.

La Mogador werd beroemd en kreeg steeds meer invloedrijke bewonderaars, onder wie de schrijver Alexandre Dumas en de graaf, haar latere echtgenoot. Haar jongemeisjesdroom werd werkelijkheid. Weliswaar niet in een kasteel maar in het Franse consulaat in Melbourne. Daar stierf haar man twee jaar later.

Céleste bleef alleen achter en vocht voor het behoud van haar adellijke titel. Zij legde zich toe op het schrijven en nam afstand van de nieuwe dansrages, die zij onfatsoenlijk noemde. Haar memoires, ooit door haar collega's beschouwd als de bijbel van het vak, zijn nog wel te vinden in een bibliotheek of in een boekenstalletje langs de Seine.

Celeste Mogador: Adieu au Monde
Alexander Lapère: La Lionne du Boulevard
Illustratie uit: Joanne Richardson: the Courtisans

Kijk of hij een kinderzige achterop heeft.